

Den foreslåede bestemmelse er en konsekvens af artikel 32 i direktiv 2004/38/EF om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig på medlemsstaternes område, der skal træde i kraft senest den 30. april 2006.

Det følger heraf, at personer, der af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed bliver nægtet adgang til en medlemsstats område, kan indgive en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet efter udløbet af en rimelig frist afhængig af omstændighederne, dog under alle omstændigheder efter tre år regnet fra gennemførelsen af den endelige afgørelse om indrejseforbud, der er gyldigt truffet i overensstemmelse med fællesskabsretten, under påberøbelse af enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Den pågældende medlemsstat skal tage stilling til denne ansøgning inden for en frist på seks måneder regnet fra indgivelsen.

Dog foreslås der ikke indført en bestemmelse om, at en ansøgning om at ophæve et indrejseforbud kan afvises fra realitetsbehandling. Direktivet giver mulighed for at indføre en bestemmelse om, at en ansøgning om ophævelse af indrejseforbud kan afvises fra realitetsbehandling, hvis ansøgning indgives før »udløbet af en rimelig frist«, jf. det anførte ovenfor. Vurderingen af, om dette er tilfældet, vil imidlertid ofte ikke adskille sig fra realitetsbehandlingen selv. Den adgang til at afvise ansøgningen fra realitetsbehandling, som følger af direktivet, er derfor ikke medtaget i den foreslåede bestemmelse.

Den foreslåede bestemmelses sammenhæng med direktivet betyder, at der inden for 6 måneder skal være taget stilling til, om indrejseforbuddet skal ophæves, og at udlændingemyndighederne ved vurderingen af, om indrejseforbuddet skal ophæves, skal inddrage enhver ændring af de forhold, der begrundede udstedelsen af indrejseforbuddet. Der ligger formentlig heri et krav om en lempeligere bedømmelse end efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 7, hvorefter ophævelse af indrejseforbuddet kræver, at *ganske særlige grunde* taler derfor. I den foreslåede bestemmelse kræves det derfor alene, at *særlige grunde* taler for en ophævelse af indrejseforbuddet.

For EU/EØS-borgere, schweizere og udlændinge i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 2, er det ikke længere relevant at opretholde den nugældende regel i udlændingelovens § 32, stk. 6, hvorefter et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 3 og 4, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9 f. Det skyldes, at betingelserne i den fore-

slåede bestemmelse i § 32, stk. 7, for at ophæve et indrejseforbud må antages altid at være opfyldt, når de tungtvejende kriterier, der skal foreligge, for at der kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens § 10, stk. 3 eller 4, er til stede.

Dette indebærer samtidig, at udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, ikke får nogen selvstændig betydning for EU/EØS-borgere, schweizere og udlændinge i øvrigt omfattet af EU-reglerne, jf. udlændingelovens § 2, stk. 2.

Som følge heraf er udlændingelovens §§ 10, stk. 4, og 32, stk. 6, foreslået ændret, således at henvisningen i bestemmelserne til udlændingelovens § 6 om udlændinge omfattet af EU-reglerne udgår. En ændring af udlændingelovens § 10, stk. 3, er derimod ikke påkrævet, da denne bestemmelse ikke indeholder nogen henvisning til udlændingelovens § 6. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 10 og 20.

Til nr. 22

Der er tale om en konsekvensændring som følge af den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 4.

Til nr. 24

Den 25. november 2003 vedtog Rådet for Den Europæiske Union direktiv 2003/110/EF om bistand ved gennemrejse i forbindelse med udsendelse med fly. Danmark har meddelt Rådet, at Danmark ønsker at gennemføre direktivet på mellemstatsligt grundlag. Direktivet fastlægger den assistance, som myndighederne kan opnå eller skal yde i forbindelse med udsendelse af udlændinge med fly, og hvor det er nødvendigt at anvende forbindelser, der går via transitlufthavne i andre medlemsstater. Efter direktivet skal medlemsstaterne som udgangspunkt anvende direkte flyforbindelser i forbindelse med udsendelse af tredjelandstatsborgere, men kan anmode om gennemrejse med fly via en anden medlemsstat, hvis medlemsstaten af rimelige praktiske årsager er forhindret i at benytte en direkte flyforbindelse. Medlemsstaten, der anmoder om gennemrejse med fly via en anden medlemsstat, skal sikre, at gennemrejsen foregår så hurtigt som muligt. Den anmodede medlemsstat skal bistå med nødvendige foranstaltninger, herunder navnlig afhentning ved flyet af udlændingen og ledsagelse af denne på transitlufthavnens område, især til den tilsluttende flyforbindelse, samt modtagelse, opbevaring og videregivelse af rejselegitimation. Endvidere kan medlemsstaten i henhold til sin nationale lovgivning anbringe og indlogere tredjelandstatsborgeren i en sikker facilitet.

Københavns Politis bistand i forbindelse med andre landes udsendelser består normalt i at følge udlændin-